Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 05/01/2019 a les 10:00

Suu: «D'una relació molt tòxica n'he après a fer cançons i treure un disc»

La cantautora barcelonina ha estat guardonada amb el Premi Enderrock de la crítica a millor artista revelació

Suu | Juan Miguel Morales

Sota el pseudònim de **Suu** hi trobem Susana Ventura, una jove barcelonina apassionada per la música que, després d'anys de fer cançons en clau de broma amb els seus amics, ha tret aquest any el seu primer àlbum, *Natural* (Halley Records, 2018). De ple ja al cercle artístic de la nova fornada de músics catalans i amb prop de 60.000 seguidors a Instagram, la música ha estat guardonada amb el Premi Enderrock de la crítica a millor artista revelació.

T'esperaves guanyar aquest premi? En edicions anteriors l'han rebut artistes com La Folie, Txarango o La Pegatina.
No m'ho esperava gens. Hi ha un munt de grups emergents, com ara **Koers** o **Lildami**, que són increïbles i que pensava que guanyarien el premi, no jo. Però la veritat és que estic molt agraïda. I aquests grups que l'han guanyat abans que jo són tots increïbles també, em veig molt petita al seu costat.

Ara que ja han passat uns mesos des de que vas treure el disc, què n'opines una mica retrospectivament?
Fa menys d'un any que vaig treure el disc i en aquell moment per mi era meravellós. Però clar, jo he anat escrivint més cançons i creixent artísticament, perquè m'he envoltat de gent meravellosa que m'ha ensenyat moltes coses. Per això ara mateix penso que el disc em representa en part, però que podria haver dit molt més de mi. En aquell moment és cert que ho vaig donar tot, però sento que ara podria donar molt més. Al final la gent va creixent i els discos són com un àlbum de fotos, en què la fotografia de quan érem petits queda allà i no es pot anar renovant. Ara tinc

moltes ganes de treure coses noves.

Com se't proposa fer *Natural* (Halley Records, 2018)?
La veritat és que és curiós. Jo vaig començar penjant trossos de cançons a Instragam i a Youtube amb la guitarra, tot gravat amb el mòbil, d'una manera molt casolana. Un dia vaig anar a gravar una col·laboració amb **Pepet i Marieta** a l'estudi del Carlos Avatar, que és el meu productor actual, i em va preguntar si no havia pensat mai de fer un disc. I la veritat és que fins aquell moment no se m'havia ni acudit. I vaig pensar "ostres, doncs podria molar, tinc un munt de cançons; perquè no les endreço i les poso en un àlbum?". I a partir d'allà va començar el procés: triar les cançons, produir-les, posar-me en contacte amb la discogràfica Halley, etc. Va ser tot molt natural. Realment aquesta paraula m'ha seguit [riu].

Suu. Foto: Arxiu artista

Al disc apel·les molt a l'apoderament i a l'amor propi. Ho fas des d'una perspectiva feminista?
Per començar, a mi em sembla que qualsevol persona que no sigui feminista... és erroni. El disc, realment no és que tingui un color feminista o pretengui ser-ho, sinó que jo soc feminista, perquè ho he de ser, perquè si no m'estaria tirant pedres a la teulada. L'àlbum, per tant, és tantfeminista com puc arribar a ser-ho jo, i té tots els defectes i virtuts que puc tenir jo. El discurs que hi ha imprès és l'amor, per cursi que pugui sonar: amor propi, amor a la parella, amor a l'amistat. Amor des de diferents punts de vista. Sí que és amb un caire feminista però perquè és el que jo soc, sense filtres. T'explicaré que vaig quedar amb un noi, que no em va agradar gens i que prefereixo que tot quedi només en aquella birra, i també t'explicaré que m'he d'aprendre a estimar a mi mateixa. Tal com raja: natural, com el iogurt.

També parles de relacions tòxiques.
Sí. Jo vaig estar durant dos anys i mig en una relació molt tòxica (bé, l'últim any va ser-ho, al

prinicpi era meravellós). I llavors, com que jo escric sobre el que em passa a la vida, escrivia sobre això. En aquell moment no m'adonava que parlava d'una relació tòxica, me'n vaig adonar més tard i fins aleshores les havia estat cantant com si fossin sobre amor. Però gràcies a aquesta experiència tinc un disc. L'Albert Espinosa, que és un autor que m'agrada molt, sempre diu que de tot lo dolent se'n treuen coses bones i això és l'exemple més clar: d'una relació molt tòxica i molt negativa n'he tret un munt d'aprenantatge, d'aprendre estimar-me a mi, de valorar els amics, de fer cançons i treure un disc.

Tens alguna cançó preferida del disc?
Les cançons són una mica com un fill i és lleig tenir-ne un de predilecte. Però sí, jo tinc clar quina és la meva cançó preferida del disc. És "A solas", que és l'únic tema on només hi ha guitarra i veu i que a més vam gravar en dues preses. És meitat poema recitat i meitat cantat, i per mi és molt important perquè parla d'estimar-se a un mateix i aprendre a valorar-se, una cosa que jo he hagut d'aprendre a fer una mica a la força. És estrany que digui que m'agrada una cançó meva però és l'única del disc que encara escolto a casa.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=N2_nYFfMSOk
T'has cansat de les altres cançons?
Cansat no. A les meves cançons parlo de gent o històries concretes i al principi costava perquè hi havia ferides obertes. Però al final canvies el sentit de la cançó i de sobte té un altre color i un altre sentiment i llavors és com si cantessis cançons diferents. D'aquesta manera no te n'acabes de cansar mai. De moment, vaja; espero que no em passi.

Quina rebuda ha tingut la gira?
Vam presentar el disc a l'Apolo [2] i vaig flipar. Sabia que s'havien venut algunes entrades, sabia que vindria gent però no m'imaginava la rebuda que vam tenir. I va ser sortir i que totes aquestes cançons que portava mesos escrivint, la gent les cantés. Encara se'm posa la pell de gallina només de recordar-ho. El sentiment de poder ensenyar el que fas i que la gent sigui allà per tu, encara que només hi hagi una persona que canti les teves cançons o que t'escolti, és molt fort. És una cosa que recomano a tothom que pugui: ensenyeu el que feu, perquè és molt gros el sentiment. I el disc ha anat molt millor del que jo esperava. De fet, jo no m'esperava res, no sabia què em trobaria. I ha anat bastant bé. No em refereixo a l'aspecte numèric sinó al personal: la gent em diu "ei, m'agrada molt aquesta cançó, la tinc amb la meva parella", i aquestes coses són increïbles.

Com encares el 2019?
Ara al gener creuem una mica la frontera cap a Espanya i em ve molt de gust. Anirem a València, on tinc família del meu pare i on vaig cada estiu, així que crec que m'hi sentiré com a casa. També farem Madrid, a la sala Caracol, que és una sala molt mítica i per on han passat grups molt potents. Em fa molta il·lusió ser-hi. A més, també anirem a Bilbao, Pamplona, Mallorca, etc. Com deia abans, a mi m'agradaria molt seguir una mica el camí que han fet cantautors com **El Niño de la Hipoteca**, **El Kanka** o **Pedro Pastor** i m'agrada de sobte poder obrir terreny cap a la resta de la península, que la meva música no estigui tancada per muralles. Serà una mica descobrir llocs i a veure què ens trobem. I a més, el maig seré també al Viñarock, que és el meu festival preferit per excel·lència.

I podrem sentir algun disc nou?
No encara, perquè és molta feina. A mi m'agradaria treure un nou disc a final del 2019, sincerament, m'agradaria moltíssim però no sé si es podrà. Però sí que puc dir que aniran sortint cosetes que em fa molta il·lusió compartir.

Suu. Foto: Marta Mas